

ARNHEMSE SCOURAAN



DINGSDAG 11 APRIL.

De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal
weeke wordt uitgegeven, en wel op Zondag, Dings-
dag, Woensdag, Donderdag en Zaterdag, is f 5
aan de drie maanden.

De prijs der Advertentiën is, van een tot
regels f 1,00, en voor elken regel daarboven
centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke
plaatsing.

Uitsluiting der publieke ambtenaren van de vertegenwoordiging.

Jaarlijks herneemt zich in de Fransche Kamer der gedeputeerden het voorstel tot uitsluiting der ambtenaren van de vertegenwoordiging, of althans tot beperking van hun aantal in de Kamer, door hun gedurende de zitting alle hoop tot bevordering te benemen. Hoe dikwijls dit voorstel ook verworpen zij, altijd vinden er zich mannen, welke op nieuw opgewekt gevoelen om het te wagen en die door volharding trachten te verwerven, hetgeen hen meer dan eens geweigerd werd. Nog eens weigerde de Kamer het voorstel van den heer DE SADE in overweging te nemen, die de bevordering van ambtenaren gedurende den loop der zitting verboden wilde hebben. Bij die beraadslavingen zijn de gewigtigste gronden, welke daartegen pleiten, stilzwijgend voorbijgegaan.

Eene dergelijke bepaling schijnt, vooral in Frankrijk, overbodig, daar, volgens artikel 69, n. 3, van de Fransche charte en de wet van 12 september 1830, ieder afgevaardigde, die tot een bevoegd ambt bevorderd wordt, zich aan eene nieuwe verkiezing moet onderwerpen. De kiezers moeten dus oordeelen of de verwerving van dit ambt hunne goedkeuring niet wegdraagt, of zij hem nu minder dan vroeger hunne vertegenwoordiging waardig keuren.

Men heeft bij ons ook wel eens aangedrongen, dat ambtenaren geene leden der Kamer moesten kunnen zijn, of althans bij aanneming van dit maatschap hunne betrekking als ambtenaar moesten nederleggen. Uithoudigen lof heeft men hun wegevaardigd, die dit uit eigene beweging deden. Zij vereenigen ons gaarne daarmee, wanneer dit geschiedde, opdat niet de veelvuldige werkzaamheden, aan de vertegenwoordiging verbonden, hen in de behoorlijke waarneming van hun ambt verhinderden, opdat niet de publieke dienst onder de vereeniging leed.

Doch geheel iets anders is het, wanneer men de ambtenaren van de vertegenwoordiging zoude willen weren, ten einde deze te onpartijdiger en onbevooroordeelder zou zijn. Men vreest de slaafschte afhankelijkheid van den ambtenaar voor den gezag boven hem verhevenen. Doch ligt dat gezegde aan zelfstandigheid in het ambt of in het karakter? Ongetwijfeld in het laatste; en hij, die de weinig onafhankelijkheid van karakter bezit, terwijl hij ambtenaar is, zoude ook, wanneer hij niet ware, geene bewijzen van cordaatheid geven hebben. »Verdiene ambtenaren doorgaans, zegt de heer THORNBECHE op art. 94, »geen vertrouwen als afgevaardigden, dan verdienen zij het ook als ambtenaren niet.» Men wijst aan het ambt, hetgeen in den persoon zelven ligt.

Dewijl de ambtenaar binnens den kring der wet en de boven hem gestelden gehoorzaamheid schuldig is, is hij niet verhinderd, om als vertegenwoordiger des volks vrij voor zijn gevoelen uit te spreken. Hier wachten hem andere pligten; deze pligten bij niet minder zorg vervullen.

Sloot men de ambtenaren van de vertegenwoordiging uit, alleen dewijl zij ambtenaren zijn en niet uit hoofde van den bijzonderen aard van het ambt en zijne onverenigbaarheid met het lidmaatschap der vertegenwoordiging, zoo beroofde men deze van bevoegde beoordeelaars; men onttrok haar degenen, die haar eenen grooten rijkdom van kennis kunnen mededeelen en haar daardoor tot de beslissing beter kunnen voorbereiden.

Dat men, bij het zwakke karakter onzer natie, bij haar, welke zoo ligt mede te slepen is, bij de slauwe kracht, welke overtuiging op haar oefent, den invloed vreest, welken hooger geplaatste op geringere ambtenaren kunnen oefenen; vreest, dat niet eigen inzicht, maar de zucht om de gunst zijner meerderen te verwerven, den ambtenaar ook als lid der Kamer bij zijne besluiten zal bezielen, is zeer natuurlijk; doch het bewijst alleen tegen het volkskarakter, toont geenszins de onverenigbaarheid der ambtsbetrekking met de vertegenwoordiging aan. Indien men alle wettelaars, alle weinig zelfstandige mannen buiten de Kamers moest houden, welk eene moeite zou het zijn haar voltallig te krijgen! En indien de ambtenaren bewijzen gegeven hebben van zulk eene zwakheid, — welke, na verloop van drie jaren staat het aan de provinciale staten hun de blijken hunner ontevredenheid daarover te geven, door anderen, beteren, in hunne plaats tot leden der Kamer te beneemen.

Geene algemeene uitsluiting dus van publieke ambtenaren wenschen wij der vertegenwoordiging toe. Alleen voor bepaalde betrekkingen kunnen daartoe gronden zijn.

Buitenlandsche berichten.

TURKIJE.

Van de Turksche grenzen, 16 maart. Over den inhoud van het Russische ultimatum, betreffende Servie, wordt het volgende als zeker medegedeeld: 1°. Rusland verlangt een onderzoek en bestraffing der bewerkers van de omwenteling; 2°. vordert het de onverwilde afzetting van Karageorgewitsch; 3°. eene nieuwe verkiezing van eenen vorst naar de bestaande landswetten, waartegen het den sultan vrij zal staan, den firman van den overleden sultan, waarbij aan de familie Obrenowitsch de Servische vorstentoon in erfelijkheid werd opgedragen, in te trekken, en, wanneer de bezwaren tegen vorst Michael gegrond mogten zijn, dezen uit te sluiten van de nieuwe verkiezing. De heer Butenoeff moet tevens met dit ultimatum den last ontvangen hebben slechts eenen termijn van 24 uren te bepalen, en wanneer dan geen bevredigend antwoord gegeven is, alle betrekking met de Porte af te breken, en zich vooreerst naar Bujukdere, waar een Russisch oorlogschip gestationeerd is, te begeven.

RUSLAND.

De *Impartial* van Smirna, van den 16den maart, meldt: Rusland bereidt eene sterke expeditie tegen de Tscherkessiërs voor, en werft zelfs soldaten daartoe onder de Montenegrijnen. De Tscherkessiërs bereiden zich van hunnen kant insgelijks met ijver ten oorlog, en rekenen, naar men zegt, op den bijstand van verscheidene distrikten des Kubans, die vroeger onzijdig gebleven zijn, maar dit jaar zich bij hen zullen aansluiten.

DENEMARKEN.

Kopenhagen, 31 maart. Den 8sten dezer is een koninklijk besluit verschenen, betreffende de inrigting van eene bijzondere beraadslagende standen-verzameling voor IJsland, onder den oud-eerwaardigen naam van *Althing*. Het besluit komt over het algemeen met het ontwerp overeen, dat aan de laatste standen-vergadering was voorgelegd.

PRUISSEN.

Berlijn, 2 april. De *Preussische Staatszeitung* geeft het volgend bericht omtrent de besluiten der Pruisische standen, betreffende eene verdere ontwikkeling der vertegenwoordiging door de standen. »Bij den provincialen landdag in Koningsbergen waren, deels van vereenigingen van partikulieren, deels van kollegiën, petitiën ingekomen, welke de behoefte eener verdere ontwikkeling der standelijke instellingen te kennen gaven. De voorstellen bedoelen gedeeltelijk de invoering eener vertegenwoordiging van rijksstanden, naar het besluit van 22 mei 1815, gedeeltelijk slechts eene verdere uitbreiding en ontwikkeling der omlands ingestelde vergadering van commissiën uit de afzonderlijke standen. De landdag was overtuigd, dat de wensch algemeen diep in het land gevoeld werd, om de standelijke vertegenwoordiging, door Zijne Majesteit den koning op de grondslagen der wet van 5 juli 1823 voortgebouwd, zich steeds verder te zien ontwikkelen, en het gemeenzame vaderland hieraan steeds inniger te verbinden. De landdag meende, dat zulk eene vereeniging der door grooten afstand en betrekkingen zoo veelvuldig gescheiden, in hunne geschiedenis zoo verschillende volksstammen tot ééne natie, den monarch van Pruisen tot den magtigsten beheerscher zou maken van een vereenigd, dadelijk vrij volk, dat, doordrongen van edel nationaal gevoel, hierdoor onoverwinbaar zou zijn. De landdag, getrouw aan zijne roeping, om zich van de eene zijde binnen de grenzen te houden, door Zijne Majesteit den koning voorgeschreven, maar aan de andere zijde de behoeften en de wenschen des lands naar zijne beste overtuiging wenschen, de voor te staan, nam de vermeldde voorstellen, voor zoo verre deze de vergadering der commissiën uit de standen betreffen, op, en besloot: 1°. Z. M. den koning, uit naam der bewoners van het koninkrijk Pruisen, den alleronderdanigsten dank te betuigen voor het den 19den augustus van het verleden jaar genomen besluit tot bijeenroeping der commissiën uit de standen van alle provinciën; 2°. besloot de landdag, met 88 tegen 5 stemmen, aan Z. M. aerschiedig te verzoeken, aan de vergadering der commissiën ten opzichte der algemeene wetgeving, die bevoegdheid op te dragen, welke volgens de wet van 1 juli 1823 aan de provinciale standen verleend is, zonder dat hierdoor aan den wettigen werkring der laatsten iets ontnomen wordt, zoo als dit reeds in de openingsrede van 23 februari 1841 is uitgedrukt; wijders, dat dien ten gevolge, naar analogie van de wijze waarop op de provinciale landdagen de beraadslagingen verlopen, die wijze van beraadslaging voor de vergadering der commissiën zal worden omgewerkt, dat de leiding derzelve uitsluitend aan eenen uit hun midden te benoemen maarschalk zal worden opgedragen, en dat het aan de vergadering veroorloofd zal zijn, hunne gevoelens en voorstellen, door middel van bijzondere memoriën, aan Z. M. den koning te mogen rigten; en eindelijk, dat die vergadering der commissiën op werkelijk geregelde, door Z. M. te bepalen tijdpunten jaarlijks zal worden bijeengeroepen.

Berlijn, 4 april. Men verzekert dat de nieuwe slag voor de staten van het tolverbond, zoowel voor zee als

rijerschepeu, is aangenomen. Dezelve zal van boven wit en van onderen zwart zijn, en in het midden de kleur van den bijzonderen staat bevatten, waar het schip te huis behoort.

ENGELAND.

Londen, 6 april. Heden is de staat der lands inkomsten over het afgelopen kwartaal bekend gemaakt. Uit denzelfden blijkt, dat die inkomsten over het jongste kwartaal met 1,748,945 £ en over het jaar met 714,982 £ vermeerderd zijn. Men beschouwt deze uitkomst niet als bijzonder gunstig; daar de vermeerdering over het kwartaal enkel door de *Income Tax* schijnt te weeg gebragt te zijn. Alle overige gewone bronnen van inkomst, enkel de posten uitgezonderd, hebben eene vermindering ondergaan. Men beschouwt alzoo dien staat van zaken als min gunstig, hoewel men de door het tarief ondergane veranderingen daarbij niet mag vergeten.

FRANKRIJK.

Parijs, 6 april. Bij koninklijke ordonnantie van registreren is de luitenant-generaal *Jacqueminot* tot opper-kommandant der nationale gardes van het departement der Seine benoemd.

Men is hier thans in het bezit van nadere bijzonderheden betrekkelijk de Oostindische berigten, waarvan de zakelijke inhoud reeds door den telegraaf van Marseille was aangebragt. Nopens het gevecht, door sir *Charles Napier* den 17den bij Hyderabad geleverd; verneemt men, dat hetzelfde allerhandnekkigst geweest is. Drie uren lang is er woedend gevochten en menigmaal heeft de zege gewisseld; eindelijk heeft een aanval der Britsche ruitery in de flank des vijands den strijd beslist. De *Bombay Monthly Times* drukt er zich op de volgende wijze over uit: »In den slag, op den 17den februarij 11. door generaal *Napier* aan de Belouchies geleverd, hebben onze troepen zich met meer dan gewone onverzaagdheid gedragen; maar men moet evenzeer erkennen, dat de vijand met de uiterste verbittering en hardnekkigheid gevochten heeft. De Belouchies zijn op onze colonnes ingestormd met eene woede, gelijk aan die der oude Schotsche hooglanders.» Bij hunne eindelijke nederlaag hebben zij 1000 dooden en 4000 gekwetsten op het slagveld gelaten. Behalve de 15 stukken, welke zij er mede hebben moeten achterlaten, zijn onder de muren van Hyderabad nog 15 andere in handen der Engelsen. Het bemagtigen van Hyderabad zelf op den 20sten en het gevangen nemen der emirs, acht men den staat der zaken in dien omtrek zoodanig, dat men besloten heeft, onverwijld nieuwe korpsen troepen derwaarts te zenden. Twee dagen vóór den slag was reeds majoor *Othram*, die den post van Britsch gezant aan het hof van Hyderabad vervulde; in zijn hotel door een korps van 5000 man, dat zes stukken geschut bij zich had, belegerd geworden. De majoor had honderd man tot zijne verdediging bij zich, en na met dezelve vier en twintig uren lang de aanvallers weêrstaan te hebben, is hij afgetogen naar de rivier en op dezelve sloop gegaan, met een verlies van slechts drie dooden en tien gekwetsten; terwijl men verzekert, dat de vijand 10 dooden en 400 gekwetsten gekend heeft.

In de oorden hooger op langs den Indus en in het eigenlijke Affghanistân, moet het er almede niet zeer gunstig uitzien. Een Calcuttas flagpapier, de *Star*, van 17 februari, zegt het volgende: »Het is, volgens de jongste tijdingen uit Cabool, zeker, dat *Mahomed-Akbar-khan* er alvermogend is. Hij heeft de vaan der godsdienst opgestoken, predikt een' krijgsgtog tegen de ongeloofigen, noodigt zijne ooms om terug te komen, en noopt de Perzianen, den *khan* van Bokhara en den wulfo van Kholoem, om hem te helpen de landstrecken te heroveren, welke *Runjet-singh* in bezit had. De oude emir *Dost Mahomed* is nog altijd te Lahore, en het schijnt dat hij niet zeer genegen is, zich ter genade van zijnen zoon te komen stellen. Slaagt de kruisgtoeg, tot welken *Akbar-khan* zijne geloofgenooten oproept, dan zal hij zonder veel moeite meester worden over de Seiks. Het gevolg van dit alles zal wezen, dat de Engelschen gedwongen zullen zijn, nog eenmaal den Indus over te steken, de Affghans uit de vallei van Peschawur te verjagen, den ingang der bergpas van Khybur te versterken, en op den duur gene aanzienlijke magt te Peschawur te onderhouden om de Affghans in bedwang te hebben.»

Parijs, 7 april. In het *Journal de Rouen*, dd. 6 april, leest men:

Van St. Pierre Martinique zijn van 6 maart jl. de volgende tijding uit de Antilles per Engelsche stoomboot alhier aangebragt.

Het getal der lijken, van onder het puin der ongelukkige stad *Pointe-à-Pitre* opgehaald, bedroeg den 27sten februari van 5600 tot 6000. Tot overmaat van ramp was de gele koorts ontstaan, en oefende zij hare vernielingen uit over een groot aantal bewoners, die aan het onheil van 8 februari waren ontkomen.

De schout-bij-nacht, de heer *de Mosges*, wiens tegenwoordigheid aan de bewoners dezer rampzalige stad zoo noodig was, had zich gedwongen gezien met zijn eskader van voor de stad te vlugten; uit vrees, dat de epidemie, die den 6den maart nog steeds de bevolking dunde, de door hem gekommandeerde manschap zoude aantasten.

Vele bewoners van *Pointe-à-Pitre* hadden in St. Pierre de wijk genomen, om er zich van kleeding en leeftogt te voorzien voor het geld, hetwelk, uit de eerste weldadige giften, aan hen is uitgedeeld geworden.

Van sedert 1 maart was de komeet in onze Antilles zichtbaar. Zij schijnt zoedig bij onze aarde genaderd te zijn, dat de meesten der bewoners verschrikt zijn door haren verhazend langen staart.

BELGIE.

Brussel, 8 april. Volgens loopende geruchten zou het ministerie zich met moeite kunnen voltallig maken. Voor het ministerie van justitie zijn de oogen op onderscheidene kandidaten geworpen; de heer *de Muelenaere* wil geene portefeulle, de heer *Liedts* blijft liever gouverneur en gedeputeerde, en de heer *Fallon* moet zich daardoor verontschuldigd hebben, dat hij president van den raad der mijnen en broeder van den president van het hof van rekeningen is; daarop zou de keuze gevallen zijn op den heer *Raikem*, die vermoedelijk zich daartoe zal verleenen. Voor het ministerie van oorlog noemt men eene menigte van namen; men spreekt onder anderen van den generaal *Goblet*, van den kolonel *Dupont*, van den generaal *Evain*; tot op dit oogenblik weet men echter nog niet of hun reeds openingen gedaan zijn, en nog minder hoe die openingen ontvangen zijn.

Verpraet, een der vier ter dood veroordeelden wegens orangistische voelingen, en wiens straf eindelijk in verbanning voor den tijd van tien jaren was verwisseld, heeft zich dezer dagen heimelijk weder te Brussel laten zien. De politie, daarvan onderrigt, heeft hem naar Ostende doen brengen en aldaar naar Londen ingescheept, na hem vooraf eenigen onderstand te hebben doen geven. Die ongelukkige verkeerde in de diepste ellende.

Vervolg van het adres, door den heer *PIETER CLERAN* ingediend.

Aan Zijne Majesteit den Koning der Nederlanden, Prins van Oranje-Nassau, Groot-hertog van Luxemburg, enz., enz., enz.

Sire! door deze hatelijke en hoogstgrievende teleurstelling liet requestant zich niet afschrikken. Op den 9den augustus 1842 rigtte requestant een officieel adres aan den minister van justitie; hij refereerde zich met nadruk aan zijne gemelde missives, dd. 25 juni en 17 juli; hij deed Zijne Exc. gevoelvol opmerken, hoe smartelijk hij zich in de goede meening, in de regtvaardige, onbevleete onpartijdigheid van Zijne Exc. teleurgesteld had gevonden; hij ontwikkelde in het breede den desperaten toestand, waarin hij door de koninklijke dispositie dd. 13 november 1831 litt. F 40 was gebragt. De weg van regten was door eenen heilloozen invloed der regering voor den mishandelten burger afgesneden; willekeurig was het koninklijk besluit, dd. 6 juli 1838 n. 2 met voeten vertreden, alleen, om aan het sedert jaren beloofde, en zoo zeer gevreesde openlijk onpartijdig onderzoek te ontkomen; requestant vroeg of het de taak van Z. Exc. niet zou zijn aan te toonen langs welken weg hij nu tot het herstel van zijne gewelddadig geschondene regten en in het bezit van zijne, zonder vorm van proces onteigende, door de grondwet gewaarborgde eigendommen zoude komen.

Eindelijk, den 20sten augustus 1842, behaagde het den minister van justitie op des ondergetaekendens officieel ingediend adres te antwoorden. De nationale grieven, aangaande den heilloozen invloed, dien de regering op het regterlijk gezag had uitgeoefend, werden onaangeroerd gelaten; maar de adressant ontving van den minister uit de stad Leguwarden eene ongevraagde uitlegging van het zoogenaamd koninklijk besluit, dd. 13 november 1841 la. F. 40. Bij dat

besluit was de ondergeteekende, zoo als reeds zegd is, tot den bevoegden regter verwezen; om duidelijk aan adressant te doen verstaan, welke regt magt was bedoeld, zoo betoogde Zijne Exc. met woorden, dat de zaak uitsluitend behoorde tot regtsgebied van het hooggeregtshof van Neerland Indië, zitting houdende te Batavia.

Met die ongevraagde uitlegging kon requestant zich niet vereenigen. In forma beantwoordde hij de minister, onder dd. 9 september 1842. De ondergeteekende betoogde, dat het voor Zijne Exc., in het algemeen belang, een gewetenspligt was geweest, adressant, zoo mogelijk, van zijne dwaling terug te brengen, te logenstraffen of eene geregeltelijke vervolging wegens laster te bevelen; dat de minister overtuigend had behooren aan te toonen, dat het hooggeregtshof van Neerlands Indië uitsluitend de bevoegde regter ten deze was; dat Zijne Exc. bovenal niet had mogen verzuimen, ontegensprekelijk te bewijzen, dat het regterlijk gezag in Indië minder ontheiligd en ondermijnd was, dan dat in Nederland. Het is toe te ontegenzeggelijk waar, en uwe majesteit zal de rede nering billijk noemen, dat, wanneer het niet kon worden betwist, dat er door de regering eenen heilloozen invloed op de onafhankelijkheid van den voorzitter van het hoogste regtscollegie is uitgeoefend, dat het dan ook onbetwistbaar is, dat de generale regterlijke magt, onder Nederlandsch gezag, de koloniën niet buiten gesloten, onder verdenking als afhankelijk van de regering is gebragt.

Daar nu de minister van justitie de algemeen bekende aanmerkingen van de Staten-Generaal, hierboven aangestipt, niet kon betwisten, zoo heeft Zijne Exc., door aan het besluit dd. 13 november 1841 la. F. 40 eene ongevraagde uitlegging te geven, de reeds bestaande achterdocht niet alleen meer en meer aangevuurd, maar partij contractant is overtuigd geworden, dat de minister van justitie zijnen persoonlijken zaak hoogst ongenegen was; met ronde woorden van dat oogenblik af aan heeft requestant de regtvaardige onpartijdigheid van den heer VAN HALL betwijfeld.

Requestant had onder anderen aan den minister ter oplossing de vraag voorgesteld, of het niet ingetrokken koninklijk besluit dd. 6 juli 1838 n. 2 door het koninklijk besluit dd. 13 november 1841 la. F. 40 krachteloos was gemaakt. Zijne Exc. heeft die teedere snaar niet durven aanroeren, duidelijk omdat hem den moed ontbrak, die vraag bevestigend te beantwoorden; het sedert jaren beloofde extra judicieel onderzoek moest omzigtig vermeden worden, het heimelijk belang, om de zaak uitsluitend geregeltelijk te behandelen, woog te zwaar in de schaal der geregtigheid; om die reden is aan het besluit dd. 13 november 1841, la. F. 40, eene ongevraagde uitlegging gegeven, die als eene onnitwischbare vlek de hooggeroefde Nederlandsche geregtigheid heeft besmet.

Requestant stelde aan het wikkend oordeel uwer majesteit, of de minister van justitie niet schuldig was geweest, voldingend aan te toonen, dat de constitutionele koning het grondwettig regt bezit, om naar welgevallen te handelen, zoodat Z. M., zonder op bestaande koninklijke besluiten te letten, dezelve te wijzigen of in te trekken, naar gelang van heimelijk of openbaar belang, op nieuw kan disponeren. De minister van justitie heeft door zijn geschrift, dd. 20 augustus 1842 n. 1 de koninklijke magt als onbetwistbaar verklaard. Het zou te omslagtig zijn, om al het opmerkelijke met den heer VAN HALL verhandelde in dit betoog op te nemen; door den druk zal een en ander, algemeen bekend gesteld, ook aan U. M. niet onbekend blijven, en omdat de nauwgezette eerlijke minister van justitie het antwoord op deze requestantsformeel adres, dd. 9 september 1842, is schuldig gebleven, daarom zal het der algemeene aandacht zoo veel te meer waardig worden gekeurd, terwijl het tegelijk naar des requestants meening, duidelijk zal blijken, dat het kwasi-koninklijk besluit, dd. 13 november 1841, litt. F. 40, eene schandelijke logen is, dewelk bedrog de koninklijke waardigheid vernederde en op het spel is gezet.

Sire! het misbruik van magt en gezag, dat hoopstaatsdienaren zich durven veroorlooven, is een ernstigste te betreuren; ja! requestant kan zijn gevoel van smart niet genoeg uitdrukken; waar, zeer zwaar drukt het gewigt der overtuiging, dat de edele schandbare naam des konings wordt misbruikt, dat het slagtoffer der onverzaenbare wraak, door een soort van sluwe praktijken, tótaal en onherstelbaar

verderven. Immers, wie zal het wagen, te denken, en minder te verklaren, dat Neerlands edele, en voornemende koning in staat zou zijn, opzettelijk onrecht te plegen; of zal het geen gruwzaam opzettelijk onrecht mogen heeten, gewelddadig, uit vrees voor onderzoek, een sedert jaren bestaand koninklijk besluit niet roeten te verstoren, om hetzelfde heimelijk willekeurig te doen vervangen door een ander koninklijk besluit, waarbij de mishandelde burger volhardend tot onbevoegd en verdacht regterlijk gezag wordt verwezen.

De ondergeteekende had zich onafgebroken tot den koning, als uitsluitend grondwettig met het opperbestuur over de koloniën bekleed, gewend, dat het openbaar geweld, het onbezonnen vergrijp, buiten regterlijke bemoeienis, zonder vorm van proces was aangevangen; dat de executie, de berooving van eigendom en regten, met kracht van eene valsche resolutie was volbragt; dat de gewetenloos mishandelde partij contractant gewelddadig aan den dijk was gejaagd en sedert jaren van zijn bestaan was verstoken gehouden; niets is berzuid, alles is aangewend, om het christelijk geestes, het edel, menschelijk hart des konings te treffen, en zou het nu denkbaar zijn, dat de koning de regtmatigste klaagstem oor en hart zou sluiten; dat de koning, die zijn uitsluitend prerogatief over de koloniën zoo wel verstaat te handhaven, zijne uitsluitende regten zou verzaken, alleen om zoo mogelijk aan het herstel der geschondene gerechtigheid te ontkomen?

Het schijnt door de regering voorzien te zijn, dat rekwestrant zich met de ongevraagde uitlegging, aangaande de bedoeling van meêrgemeld besluit dd. 13 november 1841 litt. F 40, niet zou vereenigen; daarom schijnt het noodig gekeurd, die uitlegging nog nader door schijnbaar hoog gezag te doen bevestigen; tot dat einde ontving ondergeteekende een door 's konings kabinets-directeur A. G. A. VAN RAPPAARD ondertekend kabinets-schrijven, onder dd. 5 september 1842, litt. H 32.

«Tegenstaande partij contractant verscheidene malen had verklaard, om welke reden hij onverzettelijk besloten had, geen tusschenkomst van regterlijk gezag, hoe ook genaamd, ter dezer zake te dulden, zoo bleef de regering des echter volhardend, met regterlijk gezag op te dringen.» Op last des konings, zoo schreef de heer A. G. A. VAN RAPPAARD, »zijn de stukken, tot de zaak betrekkelijk, op voordragt van de heer van koloniën, in handen van den raad van state gesteld; na een bij vernieuwing opzettelijk onderzoek, waren er geene termen gevonden, om »met rekwestrant in eenige schikking te treden; en »indien hij meende, uit kracht der overeenkomste »van Soenbang Timon en Djapan eenige vordering »te kunnen instellen, zoo werd hij verwezen naar »het hoog-geregtshof van Neerlands Indië.»

Op den 20sten september 1842, heeft rekwestrant, bij uitvoerig verhoor, hetwelk hoogstwaarschijnlijk niet onder de oogen van den koning is gebragt, overtuigend, ontegensprekelijk, zonneklaar bewezen, dat de raad van state, de door den minister van koloniën in handen gestelde stukken niet had ingezien; dat de raad van state zonder kennis van zaken en zonder partij contractant in zijn belang gehoord te hebben, een hoogst partijdig, heimelijk, inquisitoriaal vonnis had uitgesproken. Met cordate rondborstigheid heeft rekwestrant het misdadig gedrag van den raad van state in al deszelfs deelen en kleuren geschetst. Hij heeft verklaard, dat het zijn bepaald voornemen was, den raad van state in publieke geschriften en in de dagbladen te sommeren, van deze heimelijke denking van bevoegdheid passeerende handelingen, openlijk rekenschap te geven, enz., enz. — Dit adres is te belangrijk, dan dat het niet met andere van dien stempel in zijn geheel door den druk algemeen bekend gesteld, en langs dijn weg onder het koninklijk oog zou worden gebragt.

Onder dd. 8 oktober 1843 is op het zoo even behandelde adres gerepliceerd, sub. La. B. 35, 's Konings kabinets-directeur verklaarde door uwe majesteit gelast te zijn, rekwestrant in antwoord te doen verstaan, dat, wanneer aan de resolutie van den gouverneur-generaal van Java, dd. 28 november 1836 n. 12, geen gevolg was gegeven, rekwestrant zich alsnog bij het Indisch bestuur kon aanmelden. Die resolutie, behandelde over reis- en verblijfskosten van Java naar Europa: zij was slechts met een paar woorden in het onderwerpelijk hoogstgewichtig adres aangestipt; het was dus in het oogloopend opvallend, dat een eenig ondergeschikt punt met een bepaald antwoord werd

vereerd, en dat het belangrijkste deel van des rekwestraats geschrijf onbeantwoord gelaten was. — Was de wederregelike handelwijze van den raad van state te krachtig in al hare deelen en in al hare kleuren behandeld te bondig uiteengezet, zoodat de regering verlegen, uit gebrek aan reden, begreep, dat het voorzigtiger was, over die stoffe te zwijgen dan te spreken? Hoe het ook zij, ondergeteekende is door die zonderlinge handeling meer en meer in zijn gevoelen versterkt en bevestigd; het is bij hem boven allen twijfel verheven, dat er zeer laakbare ongeregeligheden bestaan. De heer A. G. A. VAN RAPPAARD kan zich met geene mogelijkheid onttrekken om zich te zuiveren van de hoogstgegronde vermoedens, die op hem rusten; de verdenking van het hem aanvertrouwd gewichtig ambtsgezag gepasseerd te hebben, heeft hij zelf uitgelokt. Rekwestrant is en blijft onverzettelijk in zijn gevoelen, dat de constitutionele koning niet zoo willekeurig kan handelen, als er gehandeld is.

Voorzeker had partij contractant zich bepaald geleid, aan het einde van den hardnekkigen, ongelijken strijd genaderd te zijn; vertrouwend heeft hij in eenen verzoenenden geest bij zijn jongste adres, dd. 18 december II., uwe majesteit doen opmerken, dat de oogen van het publiek van het schandelijk gepasseerde behoorden te worden afgewend; dat de aanranding der volksregten tot onberekenbare gevolgen konde leiden; dat alle onrustige bewegingen omzigtig behoorden voorkomen te worden; dat het regtmatig algemeen ongenoegen, aangaande het geschokt vertrouwen, van de zijde der regering niet kon worden aangevuurd, en dat rekwestrant van zijne zijde genegen was, alle publiciteit te vermijden; als opregt vaderlandlievend en welmeenend burger, heeft ondergeteekende nog ten overvloede verklaard, dat hij het uiterste niet verlangde, dat hij zich met eene billijke schadeloosstelling voor het geleedene onrecht, zonder terug te zien op de doorgestane mishandelingen, zou laten bevredigen; met den mantel der liefde wenscht hij al het hatelijke gepasseerde te bedekken. Sire! ken de regering van partij contractant, van den gewetenloos uitgeplunderden en redeloos aan den dijk gejaagden burger ootmoediger offer wenschen?

Eene slaafsche onderwerping, eene onbepaalde gehoorzaamheid schijnt de regering van vrije burgers te eischen. Het kabinets-schrijven dd. 14 januari jl. La. n. 1, in antwoord op rekwestraats jongst adres dd. 18 december II., alreder geteekend door 's konings kabinets-directeur A. G. A. VAN RAPPAARD, luidt als volgt: »Ingevolge de bevelen des konings, wordt de »adressant bij deze verwezen tot de kennisgeving, »welke door den ondergeteekende, op Zijner Maje- »steits last, aan hem adressant is gedaan onder dag- »teekening van 5 september 1842 La. H. 32.» (1) Uit deze dispositie zou men niet andere woorden kunnen lezen, dat zijne Nederlandsche majesteit de onwettige inquisitoriale beslissing, die de raad van state zich ter dezer zake veroorloofd heeft, als wettig, als verbindend, met goedkeuring bekrachtigde; en dat het souverein gezag, ten regte of ten onregte, geene verdere tegenspraak duldde; dat het onherroepelijk was bepaald, dat het hoog geregtshof van Neerlands-Indië, bevoegd of onbevoegd, afhankelijk of niet, ter dezer zake uitsluitend de bevoegde regter was.

Hoe volhardend de regering zich ook betoont, zoo blijft partij contractant des echter standvastig protesteren tegen alle regterlijke bemoeienis; aan het onpartijdig oordeel zijner medeburgers, aan staats- en regtsgeleerden; wil rekwestrant de vraag onderwerpen, of de onderscheidene twistpunten, of de redelijke bedenkingen, door den ondergeteekende herhaaldelijk in het midden gebragt, niet hadden behooren te zijn opgelost, alvorens zoo bepaald eene onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan de bevelen der regering te eischen. Indien de handelingen der regering op regt, wet en orde rusten, dan kan zij als magthebbende spreken; maar indien er van regt, wet en orde is afgeweken, dan houdt de gehoorzame onderwerping op, en de regering is, om hare waardigheid niet aan verachting prijs te geven, verplicht, op hare verkeerde stappen terug te komen.

Op dezen grond verklaart requirant, als partij contractant, aan uwe majesteit, dat, zoolang de regering niet magtig zal zijn, de hier volgende punten voldoende op te lossen, hij bepaald standvastig bij het gevoelen zal blijven, dat er ongeregeligheden bestaan, dat de regering het middel heeft gevonden, om ka-

(1) Dit adres is hierboven in samenvatting bekend gesteld.

binets-besluiten, buiten voorkennis uwer majesteit te fabriceren.

19. De regering behoort aan te toonen, dat de koning het grondwettig regt bezit, om besluiten te nemen, zonder op de vroeger bestaande koninklijke besluiten te letten, dezelve te wijzigen of in te trekken, zoodat het overtuigend zal blijken, welke van de beide bestaande koninklijke besluiten geëerbiedigd moet worden: dat van 6 juli 1838 n. 2, of dat van 13 november 1841 litt. F 40.

20. Daar bij art. 33 contract Soenbang Timon, en art. 27 contract Djapan uitdrukkelijk is bepaald, dat, in cas van geschil, alle regterlijke tusschenkomst moet blijven buitengesloten, zoo zal, in het belang van de geheele burgermaatschappij, de vraag zijn, of de koning, met kracht van zijn uitsluitend prerogatief over de koloniën, of uit eenige bestaande wettelijke bepaling de bevoegdheid kan afleiden, om volhardend, tegen den verklaarden wil van partij contractant, te eischen, dat het hoog geregtshof van Neerlandsch-Indië de bestaande kwestie zal beslissen, en dat nog wel nadat partij contractant herhaaldelijk ontegensprekelijk bewezen heeft, dat de generale regterlijke magt onder Nederlands gezag, de koloniën niet buitengesloten, onder verdenking als afhankelijk van de regering is gebragt.

30. De regering behoort het duidelijk bewijs te leveren, dat de koning, uit kracht van zijn uitsluitend prerogatief over de koloniën, vrijmagtig kan beschikken over het leven, de vrijheid en de bezittingen der ingezetenen, en dat Z. M., als lastgever, niet aansprakelijk is voor de daden van zijne gemagtigden.

40. De regering behoort de wettige bevoegdheid van den raad van state, om heimelijk, in den geest van inquisitoriaal geregtshof, buiten verhoor en onderzoek vonnis te vellen, aan te toonen.

50. Daar partij contractant bij resolutie van gouverneur-generaal in rade, dd. 2 augustus 1836 n. 1, zonder vorm van proces van eigendom en regten vervallen is verklaard, met de uitdrukkelijke bepaling, dat hij aansprakelijk zal zijn voor alle kosten, schade en intresten; zoo behoort de regering aan te toonen, om welke reden zij hare regten niet doet gelden; om welke reden zij een bepaald besluit van gouverneur-generaal in rade niet vasten vertreedt; om welke heimelijke bedoelingen zij eene zaak, die buiten regten is aangevangen, met opoffering van geldelijk belang, uitsluitend geregtelijk wil beslist hebben door het hoog geregtshof van Neerlands Indië.

60. Naar aanleiding der officiële circulaire van den minister van justitie, dd. 9 april 1842, no. 37, is het de bepaalde en ernstige wil der regering, dat de regterlijke magt binnen de grenzen van hare bevoegdheid zal blijven; aan haar is de bemoeijing over administratieve handelingen uitdrukkelijk verboden; om welke reden de regering, zoo willekeurig, zoo hardnekkig ter dezer zake eene afwijking van haren verklaarden wil begeert, behoort zij op te lossen. De onderhavige zaak is immers van eenen zuiver administrativen aard.

70. De groote en gewichtige vraag, die niet zonder verklaring kan noch mag blijven, is, of de waardigheid des konings, zijn onschendbaar persoon en kabinets niet gelasterd wordt, door partij contractant volhardend kabinets-besluiten op te dringen, welke hij niet voor echt erkent, welker echtheid hij vermeent te kunnen betwijfelen.

Al deze gepaste en hoogstredelijke bezwaren had de regering behooren op te lossen, alvorens zoo despootiek te volhardend in handelingen, die onder eene constitutionele regering niet te verdedigen zijn. Is het niet bespottelijk, herhaaldelijk heeft partij contractant verklaard, dat hij van geene omgekochte regters wenscht gediend te zijn; des echter is de regering volhardend voortgegaan, om regterlijk gezag op te dringen. Zou het niet boven alle bedenking verheven zijn, dat Neerlands koning niet in staat is, de heiligheid, de onschendbaarheid, van met zijne gemagtigden wettig gesloten bilaterale overeenkomsten te miskennen? Zou de koning de handteekening van zijnen vertegenwoordiger niet eerbiedigen? Hoe is het nu met gezond verstand te rijmen, dat de koning zijnen naam en zijn kabinet zal leenen, om bevelen te geven, die in allen geval beneden de koninklijke waardigheid moeten zijn en blijven? De slotsom van het verhandelde is: zoo lang de regering niet in staat zal zijn, de zoo even behandelde punten voldoende op te lossen, zoo lang zal rekwestrant standvastig blijven beweren, dat, sedert de komst van uwe majesteit tot den troon, deze hoogstgewichtige

nationale zaak, buiten voorkeuring van den koning is behandeld en dat het uitverkoren slagtoffer der onverzoebare wraak aan sluwe kunstenaars van hooge staatsdienaren heeft ten doel gestaan.

Ma al het aangevoerde, zal het wel meer dan voldoende aan uwe majesteit gebleken zijn, dat er door de regering misbruik van ambtsgezag is gemaakt. Rekwestrant durft, met de hand op het hart, voor God, de natie en den koning zweren, dat hij bepaald in het gevoelen verkeert, dat zij, die zullen beweren, dat het kabinet, dat de naam des konings ter dezer zake niet is misbruikt, den koning miskennen, den Koning lasteren, en de duidelijke toelag doen kennen, om uwe majesteit in de oogen van het publiek verachtelijk te maken, door hoogst denzelfden bekwaam te achten, opzettelijk trouweloos en misdadig tegenover getrouwe onderdanen te handelen.

De drijver van dit heilloos werk zal weldra gekend en ontmaskerd worden; reeds is hij in den door hem zelve gespannen strik gevangen; van deze hoogst ongelukkige zaak is eene kabinets-kwestie gemaakt; — het kabinet, de naam des konings zijn onhandig, buitengewoon onstaatkundig in dezen onzaligen twist gemengd; dit geschilpunt is te teeder van aard en strekking; met geene mogelijkheid kan de regering den billijken eisch, om dit allergewichtigst bezwaar voldoende op te lossen, ontwijken; zulk eene handelwijze zou de reeds zoo zeer besmette zaak meer en meer schandelijk verwikkelen, ja! de verachtelijke handelingen zonden zich eindelijk geheel naakt vertoonen.

Erbiedig en alleronderdanigst verzoekt rekwestrant in kwaliteit van partij contractant met het gouvernement, dat het den koning zal mogen behagen, deze allergewichtigste zaak der hooge aandacht niet onwaardig te keuren, maar ernstig en nauwgezet te willen onderzoeken: of uwer majesteits koninklijke vader zoo geheel verkeerd heeft gehandeld, toen hoogstdezelve, uit kracht van zijn uitsluitend prerogatief over de koninkrijken, onder dd. 6 juli 1838 sub n. 2, besloot, dat er ter deze zake een extra-judiciaal openlijk onpartijdig onderzoek zou plaats hebben, waarbij partij contractant in zijn belang zou worden gehoord; op last des koning is immers het uitvoerig adres van partij contractant dd. 14 februari 1838 aan den gouverneur-generaal van Java, om zich te verantwoorden, verzonden.

Heeft uwer majesteits koninklijke vader dwaas gehandeld, toen hoogstdezelve begreep, dat een constitutionele koning, zal hij met regt den naam van edel en regtvaardig dragen, verplicht is, op de klagten van zijne getrouwe onderdanen te letten? Was uwer majesteits koninklijke vader van den weg der rede afgeweken, toen hoogstdezelve begreep, dat een koning, even als ieder lastgever, aansprakelijk is voor de daden van zijne gemagtigden. — In dat geval had de regering het koninklijk besluit dd. 6 juli 1838 n. 2, en al de daartoe betrekkelijke koninklijke besluiten, op gepastem tijd behooren in te trekken. — Aangaande dit gewichtig onderwerp, rekent rekwestrant zich schuldig, meer bepaald voor uwe majesteit zijn gevoelen te moeten ontwikkelen. Indien het niet orde, regt en wet kan worden overeengebracht, dat de koning magtig is, besluiten te nemen zonder op de vroeger bestaande dispositiën te letten, dezelve willekeurige, naar gelang het belang weegt, als niet bestaande, als niet geschreven te beschouwen, — dan zullen alle koninklijke besluiten krachteloos en van nul en geener waarde zijn. Is dit gevoelen waarheid, hoe is het dan mogelijk, dat het besluit dd. 13 november 1841 litt. F. 40 van den koning is uitgegaan? Door dat besluit is immers een vroeger bestaand, niet ingetrokken koninklijk besluit heimelijk vervangen en vernietigd.

Uwer majesteit zal gelieven te considereren, dat, wanneer onderdanen niet op onkreukbare trouw, niet op orde, regt en wet, niet op het heilig koninklijk woord kunnen rekenen, de maatschappelijke orde, het maatschappelijk verdrag als ontbonden zal moeten beschouwd worden.

Zou de koning, die den naam van roemruchtig draagt, vreezen, om aan een sedert jaren aangevangen onderzoek gevolg te doen geven? Neen, Sire! het is onmogelijk te gelooven, dat uwe majesteit deel kan hebben gehad aan al die sluwe kunstenaars, die in het werk zijn gesteld, om het besluit van uwer majesteits koninklijken vader, dd. 6 juli 1838, n. 2, met voeten te treden.

Ma al het bondig verhandelde nogmaals ten ernstigste aan 's konings hooge aandacht te hebben aanbevolen, vertrouwt rekwestrant, dat het uwer majesteit

zal behagen, een nauwgezet, onpartijdig onderzoek te bevelen, dat er, op grond van regt en billijkheid, geen aanzien des persoons zal gelden, maar dat partij contractant tegen zijne wederpartij zal worden gehoord.

Rekwestrant steunt op zijn goed regt, op de heiligheid, op de onschendbaarheid van zijne bilaterale verbindtenissen, met uwer majesteits gemagtigden aangegaan. Zal hij in eenig geval misdadig worden bevonden, dan zal hij gelaten de strafwet op zich zien toepassen; maar zal het tegendeel blijken, dan zal deze statale kwestie, die zonder vorm van proces is aangevangen, buiten regten, door onderhandelingen, bij minnelijke schikkingen worden afgemaakt.

Tot den 8sten maart e. k. zal ondergeteekende het definitief antwoord namens uwe majesteit afwachten; en indien het rekwestrant niet overtuigend zal blijken, dat de regering genegen is, om het koninklijk besluit, dd. 6 juli 1838, n. 2, te eerbiedigen, of indien het zal blijken, dat de regering bij hare onedele, onregtvaardige gevoelens wil volharden, zal rekwestrant, in zijne vermoedens, dat er door hooge staatsdienaren bedrog wordt gepleegd, bevestigd, dit adres afzonderlijk, door den druk algemeen bekend stellen. Zeer zeker zal er onder de vele hooge dienaren, die den koning omringen, wel een regtschapen mensch, wel een waarachtig vaderlander, die op de eer van het land en den onbesmetten naam en waardigheid des konings prijs stelt, gevonden worden, zoodat het bepaald als zeker kan worden aangenomen, dat de kennis van het schandelijke gepasseerde niet buiten den koning zal gesloten blijven.

Hiermede besluitende, heeft ondergeteekende de eer, na den koning de hulde van zijnen diepen eerbied aangeboden te hebben, zich alleronderdanigst te noemen Sire!

van uwe majesteit, den zeer gehoorzamen dienaar en getrouwen onderdaan,

(was get.) PIETER OLEBAN,

Eigenaar-suiker-fabrikant, contractant met het gouvernement.

Amstedijk, onder Nieuwer-Amstel, op de boerenhofstede Welgelegen, den 21sten februari 1843.

NB. Op dit adres is geen antwoord ingekomen.

PIETER OLEBAN.

WELDADIGHEID.

Met dankbetuiging aan de edelmoedige gevers wordt door den ondergeteekende berigt, dat bij hem voor de weduwe en kind ontvangen zijn van N. N. f 3; van F. N. uit Velp een coupon groot f 19,80; van de heer W. v. E. uit Vinschoten een coupon groot f 12,37½; van F. G. uit Amsterdam 3 coupons te samen groot f 3,70; van N. N. uit Arnhem een coupon groot f 12,37½; wordende het lot van deze ongelukkige weduwe verder aan edelmoedige menschen vrienden aanbevolen.

Zevenaar, 3 april 1843.

J. H. F. SPIJKER.

Advertentien.

Vrouwe A. M. BARONES VAN HEMERT TOT DINGSHOF, Geboren BARONES VAN ZUIJLEN VAN NIEKELT, is te ARNHEM, den 5den April 1843, van eenen Zoon bevallen.

Heden beviel zeer voorspoedig van eene welgeschapene Dochter Vrouwe C. C. VAN DER BERG, CASTENDIJK.

VELP, den 7den April 1843.

Op Maandag den 24sten April 1843, des middags ten een ure, ten huize van den Kastelein JANSSEN in het Zwaantje, te Elden, zal in het openbaar worden aanbesteed:

Het BOUWEN eener SCHUUR met STALLING voor Vee, op de Boeren-plaats te Elden aan den Mootten weg, thans bewoond wordende door JAN HOOGVELD.

Het Bestek en de daartoe behorende Teekening zullen ter lezing en insage liggen bij voornoemden JANSSEN, in de Zwaan; terwyl men, des begeerende, nader onderzigt kan bekomen bij den Heer FIJNEBUK, wonende te Arnhem, aan de Kade.

VERKOOP BIJ GEREGTELJKE OPWINNING

VAN

ONROEREND GOED.

Tot rolle der Arrondissements-Regt-bank te Zutphen, van Donderdag den 11den Mei 1843, des voormiddags ten 10 ure, zal, ten verzoeke van den Hoog Welgeboren Heer WILLEM BARON VAN BEECKEREN VAN WALIEN, gepensionoord Majoor, ridder van de Militaire Willems-Orde, wonende te Zutphen, heb-

bende tot Procureur Mr. LUDOLF ANNE WILT SLOET, te Zutphen, als yervolgende geregtelijke uitwinning van onroerend goed, laste van THEODORUS PELGRUM, Bakker, en JOHANNA ARENSEN, zekende te zamen wonende te Zutphen, worden overgevoerd tot een HUIS en ERF, staande en gelegen te Zutphen, in de Barthezestraat, kadastraal bekend Sectie A No. 797; groot 57 Ellen.

VERKOOP

VAN

VAST GOED EN MEUBILAIR.

De Erven Wijlen den Heer DEURVOEST, te Terborg, zijn voornemens, op Dingsdag den 18den April 1843 bij inzet, en op Zaterdag den 22sten volgende bij toeslag, beide dagen des voormiddags om elf uur, ten huize van P. J. BRAAM, te Terborg, publiek te doen veilen en finaal te verkoopen:

De BOUWPLAATS, genaamd de Groote Kerkendaal, gelegen in het Ambt Doetinchem, bestaande in een nieuw gebouw HUIS, met 20 Buiders en 42 Roeden BOUW-, WEI- en HOFLAND en BOSCHGROND, in massa en in perceelen, als is uitgebaakt. Zullende de aanwijzing geschieden door den Bouwman en de Lijsten der perceelen ter visie liggen aan de Herberg de Pol, en bij P. J. BRAAM, te Terborg.

Koorts zal ten Sterfhuize van gemelden Heer DEURVOEST, te Terborg, op Donderdag den 27sten April 1843, en, zoo noodig, den volgende dag des morgens om 10 uur, publiek erfhuuswijze worden verkocht:

Een aanzienlijke INBOEDEL, bestaande in allerhande MAHONIHOUTEN en andere MEUBELLEN, BEDDEN, BEDDEGOED, BOUW-, MELK- en DEELGEREEDSCHAPPEN, KOPER, TIN, BLIK, IJZER, PORCELEIN, GLAS- en AARDWERK; drie KOEIJEN, twee BRUINE PAARDEN, een licht WAGENTJE en sterke KAPCHAN of FOUKON, een opstand lamp, een TABAKS WINKEL met KERFANK en Toekeloren, en het geen verder te voorschijn zal worden gebracht. Zijnde alles daags vóór en op den verkoopdag voor een ieder te zien.

H. CRAMER en G. ANDRÉ DE LA PORTE, DIRECTEURS DER BRANDWAARBORG-MAATSCHAPPIJ, gevestigd te Arnhem, verwtikken hiermede aan de belanghebbenden, dat de REKENING EN VERANTWOORDING, over het jaar 1842, zullen afgehoord worden op Donderdag den 20sten April, aan het huis in de Kerkstraat, No. 108.

TE KOOP, à canton, DRIE AANDEELEN IN DE RIJN- en IJSEL-STOOMBOOT-MAATSCHAPPIJ, tegen 60 pCt. — Adres bij den Bakkhandelaar W. J. KRUIJT, te Arnhem. — Brieven franco.

De Ondergeteekende berigt hiermede, dat bij hem zijn te bekomen, allerhande soorten van IJZEREN BLOEMEN-TAFELS, MANDIJES, TWIJN-TAFELS, STOELLEN en VORTENBANKJES en bij hem het Depot is van verbeterde BRANDKASTEN, waarvan Octrooi is verleend aan de Heer J. C. TROUSSELOT. Arnhem, den 10den April 1843. J. VAN DER BUISSEN.

In eene winstgevende ZEEP-FABRIEK, sedert meer dan eene eeuw gevestigd in eene der Hoofdsteden van Gelderland, wordt gevraagd een COMPAGNON, die minstens Veertig Duizend Gulden kan aanbrengen. — Adres bij den Heer Notaris Mr. M. J. VAN LOBEN SELS, te Zutphen. Brieven franco.

Ingevolge vroeger gedane bekendmaking is de Oog-Arts LUSARDI, van Parijs, te Arnhem aangekomen; doch zal er slechts 14 dagen kunnen vertoeven. Hij is gelogeed in het Hotel der Nederlanden, alwaar men hem zal kunnen spreken van des morgens 8 tot des namiddags 3 uur.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 10 April 1 El 8 Palm 3 Duim; gew. 32 Duim; gev. 00.

Beursberigt.

Effecten-societeit, ten half 5 ure.

Zondag, 9 april.

Integralen 56½, 1/2. Handelw. 137½, 138, 137½, 138, 1/2. Ardeins 191½, 1/2. Onbep. dito 18½. Eoctug. 42½.

Bij weinig affaire waren Integralen prijshoogend. Daarentegen was de handel zeer levendig in Aardbeem, Handelmaatschappij, die zich wederom 1 pCt. in koers sedert gisteren verbeterd hebben.

Spaansche onveranderd.

Te Arnhem, bij G. A. THIEME, Boekdrukker.